

ת"פ 43407/06/15 - יאסר אבו עמרה נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום בחדרה

ת"פ 43407-06-15 מדינת ישראל נ' אבו עמרה(עציר)

בפני	כבוד השופטת רקפת סגל מוהר
עותר	יאסר אבו עמרה
נגד	
משיבה	מדינת ישראל

החלטה

מונחת בפני עתירה לגילוי ראייה לפי סעיף 45 לפקודת הראיות [נוסח חדש] התשל"א-1981. במסגרת עתירה זו מבקש ב"כ העותר כי אורה על גילוי זהות המקורות שמסרו למשטרה את המידעים המתועדים בידיעות מס' 14-0422-403 (להלן - "ידיעה מס' 403") ו- 14-04442-795 (להלן: "ידיעה מס' 795"), מתן פראפרזה למזכר המסומן "א" (להלן: "מזכר א") ומתן פראפרזות לחומרים המסומנים **ת1 ו- ת2** - כולם נשוא תעודת החסיון שהוצאה בתיק זה על ידי השר לבטחון פנים ביום 14.7.15.

רקע

כתב אישום שהוגש כנגד העותר ביום 21.6.15, מייחס לו עבירות של כניסה לישראל שלא כחוק, התפרצות למקום מגורים, גניבה, גניבת כרטיס חיוב והונאה בכרטיס חיוב - בשלוש הזדמנויות שונות ושתי עבירות של גניבת רכב. על פי הנטען בכתב האישום, בכל המועדים המצוינים בו שהה העותר בישראל מבלי שהיה בידו

היתר כחוק לעשות כן. העותר מואשם בכך שבימים 26.8.14, 1.9.14 - 31.8.14, ו- 10.9.14, הוא התפרץ

לבתיים של שלושה בני אדם שונים המתגוררים בפרדס חנה וגנב מתוכם פריטי רכוש רבים ושונים

ובהם כרטיסי אשראי. על פי הטענה, בשניים מן המקרים הללו גנב העותר גם את כלי הרכב של דיירי

הבתים. לטענת המשיבה, מספר שעות לאחר כל אחד משלושת אירועי ההתפרצות הללו, עשה העותר

שימוש בכרטיסי האשראי וניסה למשוך באמצעותם סכומי כסף שונים מכספומטים בסניפי בנק

שונים בטייבה ובבקה אל גרביה.

טענות העותר

בבקשתו בכתב, כמו גם במהלך הדיון שהתקיים בפני ביום 7.10.15, העלה ב"כ העותר את הטענות הבאות:

- הראיה "העיקרית והיחידה" הקיימת בתיק נשוא העתירה הינה צילומי לכאורה של העותר, מספר שעות לאחר מועדי ההתפרצויות המיוחסות לו, כשהוא מנסה למשוך כספים באמצעות כרטיסי אשראי מכספומטים בסניפי בנק שונים.
- העותר עצמו אמנם טוען כי אין זה הוא שנראה בתצלומים בעת נסיונות משיכת הכספים כאמור ואולפ אף אם תצליח המשיבה להוכיח שמדובר בו, הרי שתהא זו ראיה נסיבתית שלא יהא בה די כדי לקשרו אל ההתפרצויות והגניבות המיוחסות לו.
- בשתי הידיעות נשוא העתירה (403 ו-795) יש כדי להוכיח כי לכל היותר קיבל העותר את כרטיסי האשראי הגנובים מאחרים שכן בפראפרזה שנמסרה לגבי ידיעה מס' 403 כתוב כי: **"יאסר אבו עמרה יליד עזה שגר בפרעון עוסק בסחר ברכוש גנוב"** וכן: **"יאסר קונה את הרכוש הגנוב מפורצים ילידי עזה שגרים בנפת טו"כ ומבצעים התפרצויות לדירות המושבים באיזור המרכז והצפון... מדובר בכל רכוש מכל סוג לא כולל רכבים"** ואילו בידיעה מס' 795 אין, למרות מהותה, בכדי לשלול את האפשרות שהוא קבל את הכרטיסים מאחרים.
- מזכר א' והמסמכים המסומנים ת/1 ו- ת/2 מהווים חלק מחומרי חקירה הכוללים בין היתר וככל הנראה, הודעות שנגבו מהמשיב ולפיכך יש להעביר אל ההגנה פראפרזה מסוימת שלהם על מנת לאפשר לה לכלכל את צעדיה בעניין זה.

במהלך הדיון שהתקיים בבית המשפט הוסיף ב"כ העותר וטען כי "משהו צועק בו" שהמקור

לידיעה מס' 403 איננו סתם מקור אלא הוא "מקור מעורב" שנמצא בעולם העברייני של עבירות

הרכוש ולא ניתן לשלול את האפשרות שהוא עצמו היה קשור להתפרצויות שמיוחסות לעותר או

שהיה זה הוא שהעביר אליו את הרכוש הגנוב.

עוד ציין ב"כ העותר כי שתי הידיעות (מס' 403 ו- 795) התקבלו בהפרש זמנים של כשבועיים זו מזו, במועדים רלבנטיים לתקופה בה נחקרו האירועים נשוא כתב האישום (4.9.14 ו- 16.9.14).

בשולי טיעוניו הציע ב"כ העותר הצעה חלופית לפיה המשיבה תסכים להצהיר לפרוטוקול הדיון בתיק העיקרי כי בזמנים הרלבנטיים לכתב האישום נהג העותר לקבל רכוש גנוב מאנשים שפרצו לבתים במרכז הארץ ובצפון הארץ, או אף כי בחלק מן המקרים הוא נהג לקבל לידיו רכוש שכזה.

עמדת המשיבה

התנגדות המשיבה לגילוי הראיה נעוצה באותם טעמים העומדים בבסיס תעודת החסיון שהוצאה על ידי השר לבטחון פנים ואשר לפיהם עלול גילוי הראיות הללו לסכן את שלומם של בני אדם ובמקרה זה - מוסרי הידיעות, לפגוע בשיתוף הפעולה של הציבור עם המשטרה, לחשוף שיטות עבודה ודרכי פעולה של המשטרה ולפגוע ביעילות פעולותיה.

בנוסף טענה ב"כ המשיבה כי חשוב לדעת ולזכור שגם אם בידיעה מס' 403 מדובר על כך שהעותר קבל רכוש גנוב מאחרים הרי שבידיעה הנוספת מס' 795 מדובר על כך שהוא מבצע התפרצויות בעצמו. יחד עם זה הצהירה היא כי בעקבות שיחה שלה עם קצין החסיונות, ניתן יהיה לגלות את החלק שנותר מושחר בידיעה מס' 403.

טענה נוספת של ב"כ המשיבה נגעה לטיב הראיות שיש בידיה לגבי זיהוי העותר כמי שניסה למשוך את הכספים באמצעות כרטיסי האשראי מסניפי הבנק השונים ובהקשר זה ציינה היא כי מדובר בזיהוי מעבדתי וכי כשזה מצטרף אל סמיכות הזמנים שבין נסיונות המשיכה השונים אל המועדים בהם בוצעו ההתפרצויות הרי שיש בכך כדי לענות על תנאיה של "החזקה התכופה" הקושרת את העותר לכל העבירות המיוחסות לו.

המסגרת הנורמטיבית

מהזכות להליך הוגן נגזר כלל הגילוי המעוגן בסעיף 74 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב] התשמ"ב-1982 והפועל לטובת הנאשם. נאשם העומד לדין זכאי לקבל לידיו את חומרי החקירה בעניינו ובכך באה זכותו להתגונן לידי מימוש. ואולם לכלל זה מצויים גם יוצאים מן הכלל שמטרתם מתן ביטוי לשיקולים אחרים ובהם האינטרס הציבורי (ר' בש"פ 1917/13 יעקב גראד ואח' נ' מדינת ישראל).

סעיף 45 לפקודת הראיות קובע כי:

"אין אדם חייב למסור, ובית המשפט לא יקבל ראיה אם שר הביע דעתו בתעודה חתומה בידו, כי מסירתה עלולה לפגוע בענין ציבורי חשוב, אלא אם מצא בית המשפט הדין בדבר, על פי עתירת בעל דין המבקש גילוי הראיה, כי הצורך לגלותה לשם עשיית צדק עדיף מן העניין שיש לא לגלותה".

בע"פ 889/96 מוחמד מאזריב נ' מדינת ישראל, נקבע כי באיזון בין האינטרסים של הגנה על ענין ציבורי חשוב ועשיית צדק, גובר אינטרס עשיית הצדק:

"...על בית המשפט להורות על גילוי ראיה חיונית להגנה גם אם הפגיעה בענין הציבורי או בבטחון היא חמורה. ואילו על התביעה להחליט אם הענין הציבורי או הבטחון גוברים על האינטרס שבהרשעת הנאשם, ומקום שסבורה היא שהענין הציבורי או הבטחון חשובים מהרשעת הנאשם, יופסק המשפט או יזוכה הנאשם... ראיה העשויה לעורר ספק באשמת הנאשם, בין באופן ישיר על ידי ביסוס טענות הגנה ובין בעקיפין, על ידי כרסום משקלן של ראיות התביעה, היא חיונית להגנת הנאשם".

ובהמשך: **"...ככלל יש להכריע בחיוניותה להגנת הנאשם של עדות חסויה על סמך ההנחה כי היא תניב את המידע שהוא מבקש להציג באמצעותה, ובלבד שקיים פוטנציאל ראייתי לנכונותה של הנחה זו ואין היא מופרכת..."** (דעת רוב של כב' השופטת דורנר).

אבחן אפוא להלן את הראיות השונות שגילויין מתבקש במסגרת עתירה זו, לאורם של מבחנים אלה דהיינו אשיב על השאלה - האם אכן קיים פוטנציאל ראייתי לנכונות ההנחה בדבר חיוניות הראיות החסויות להגנת העותר?

דין והכרעה

עיון בחומר החקירה עליו מתבסס כתב האישום שהוגש כנגד העותר מלמד על קיומה של חוות דעת מומחה אשר בחן את תצלומי האדם שנראה מנסה למשוך כספים במכשירי הכספומט הנטענים, השווה אותם אל תמונות העותר וקבע כי סביר (אפשרי בהחלט) שהעותר הוא זה המצולם בסרטי מצלמות האבטחה בעת האירועים נשוא האישומים 1 ו- 3 (26.8.14 ו- 10.9.14) וכי קיימת סבירות גבוהה לכך שהעותר הוא זה המצולם בסרטי מצלמות האבטחה בעת האירוע נשוא האישום השני (1.9.14).

בנוסף לחוות הדעת הנ"ל מחזיקה המשיבה בעדויותיהם של מי שהיה מנהל אגף בבית הכלא בו שהה העותר בשעתו כאסיר ושל קצין המודיעין בכלא, אשר זיהו אותו כמי שנראה באותם תצלומים.

לאחר ששמעתי בדלתיים סגורות ובמעמד ב"כ המשיבה בלבד את הסברי קצין מודיעין ימ"ר

חוף, פקד עודד כהן, בנוגע לראיות החסויות ועיינתי בהן, אני מחליטה כדלקמן:

א. מכיוון שלטעמי, חשיפת תכנם של המסמכים ת1 ו- ת2 לא תסייע לעותר בהגנתו ומנגד יהא בה כדי לחשוף שיטות עבודה ודרכי פעולה של המשטרה ולפגוע ביעילות פעולותיה, אינני מתירה חשיפתם.

ב. התוכן שנותר "מושחר" בידיעה מס' 403 ייחשף (בהסכמת המשיבה).

תוכן ידיעה זו (שצוטט לעיל) הינו תוכן בעל אופי כללי והוא איננו קשור לאירועים נשוא כתב האישום דווקא. מאחר ועל פי ההסבר שקבלתי אין מדובר ב"מקור מעורב", הרי שחשיפת פרטיו לא תסייע לעותר בהגנתו ויהא בה כדי לסכן את שלומו של אדם ולפגוע בשיתוף הפעולה של הציבור עם המשטרה, ולכן אינני מתירה אותה.

ג. חשיפת שם המקור שמסר את ידיעה מס' 795 לא תסייע לעותר בהגנתו ויהא בה כדי לסכן את שלומו של אדם ולפגוע בשיתוף הפעולה של הציבור עם המשטרה ולכן אינני מתירה אותה. זאת ועוד, גם כאן מדובר בידיעה בעלת אופי כללי שעניינה בעיסוקו של העותר בהתפרצויות ובגניבות גם כן ולא רק בקבלת רכוש גנוב (כפי העולה מתוכן ידיעה מס' 403), כך שהתמונה הכוללת העולה מתכני שתי הידיעות מצביעה על העותר כעל מי שבתקופה הרלבנטית לכתב האישום נהג לקבל רכוש גנוב מאחרים וגם לבצע התפרצויות וגניבות בעצמו.

ד. חשיפת תכנו של מזכר א' עלולה לסכן את שלומם של בני אדם ולפגוע בשיתוף הפעולה של הציבור עם המשטרה ולדעתי לא יהא בה כדי לסייע לעותר בהגנתו ולכן אינני מתירה אותה.

המזכירות תשלח עותק מהחלטתי בפקס לבאי כח הצדדים, עוד היום.

נציג המשיבה יוכל לקבל לידיו את תיק החקירה, בלשכתי, ביום 15.10.15 החל מהשעה 13:30.

ניתנה היום, ב' חשוון תשע"ו, 15 אוקטובר 2015, בהעדר
הצדדים.